

Fury (főnév)

- 1a dühöngés, tombolás, őrjöngés...
- 2 vad, zabolázhatatlan erő vagy cselekedet
- 3a többesszámban latin megfelelője a görög mitológia három bosszúálló véres istenségének, az Erinnüsöknek (vagy Eumeniszeknek), akik megtorolják a bűnöket
- 3b dühös és bosszúvágyó nő

The New English Penguin Dictionary, 2001

Prológus

Alaposan kidekorálták azt a helyet, ahol felébresztettek.

Ugyanúgy, mint a fogadóhelyiséget, ahol tárgyalunk. A Harlan család nem szeret félmunkát végezni. Bárki megmondhatja, aki már felébredt náluk, hogy igyekeznek jó benyomást tenni az emberre. A falon az arannyal futtatott fekete díszítés jól passzolt a családi címerekhez, a háttérben pedig valamiféle lány dallam keltette azt a könnyfakasztó érzést, hogy micsoda megtiszteltetés ilyen nagyságok jelenlétében lenni. A sarokban néhány marslakóktól itt maradt tárgy állt, csendesen emlékeztetve arra, hogy a hatalom hogyan úszott át ősi, idegen jóakaróinktól az Első Családok oligarcháinak kezébe. Na és persze ott állt Konrad Harlan kihagyhatatlan holoszobra is a dicsőséges „bolygófelderítő” pózban. Egyik kezét a magasba emeli, másikkal eltakarja szemét, hogy védje az idegen égbolt napjának tüzétől. Meg egy rakat hasonló cucc.

És itt jön Takeshi Kovacs, egyenesen egy nagy halom zseléből, beburkolva egy ki tudja milyen új testbe, köpködve, öklendezve a lány fényben, miközben a fürdőruhába öltözött csinos személyzet kíséri a tartályból. Bolyhos törülközők szabadítanak meg a zselé nagyjától, majd egy hasonlóan puha társukba tekerve teszem meg a következő helyiségig tartó rövid utat. Zuhany, tükör – jobb, ha hozzászokik a pofájához, katona! – új ruhák az új burokhöz, majd irány a tárgyaló, hogy a család egy tagja elbeszélgessem velem. Egy nő, természetesen. Mivel ismerik a háttérmet, nem fognak férfit ültetni velem szemben. Tíz éves koromban hagyott ott az alkoholista apám, két húgommal nőtem fel, és párszor tanújelét adtam annak, hogy hajlamos vagyok pszichopatának tünni, amikor egy hatalmát gyakorló apafigurával kerülök szembe. Nem, inkább nőt küldtek. Valami ügyintézőt, aki a Harlan család kevésbé nyilvános ügyeivel foglalkozik. Mérsékelt csinos, klónozott burokban, standard évek szerint, talán ha negyven éves lehetett.

– Üdvözljük újra Harlan Világán, Kovacs-szan. Jól érzi magát?

– Ja. És maga?

Egy kis nagyképű szemtelenkedés... Küldött kiképzésünk miatt olyan gyorsan tudunk alkalmazkodni az új környezethez, amiről egy hétköznapi ember nem is álmodhat. Takeshi Kovacs is rögtön rájött, hogy őrá itt szükség van, pedig még szinte ki sem mászott a zselével teli kádból.

– Én? Szólítson Aiurának. – Amangol nyelven beszélünk, nem japánul, de ez a szépen megtervezett félreértés, amivel elvette a sértésem élet, egyértelműen az Első Családok kulturális gyökereire utal. Elegánsan int egyet felém: – De igazából nem is fontos, hogy én ki vagyok, legalábbis ebben az ügyben. Gondolom, tisztában van vele, kiket képviselek?

– Igen, persze. – Talán a háttérben zúgó lány hang, vagy az a mód, ahogy a nő kezelte a nyegleségemet, teszi, hogy ezt már nem arrogánsan mondom. A Küldöttek magukba szívnak mindent, ami körülöttük van, ráadásul ez bizonyos mértékig öntudatlan folyamat. Gyakran kapod azon magad, hogy átvettél egy viselkedést, ha Küldött érzékeid úgy ítélik meg, hogy ez hasznos számodra az adott szituációban. – Tehát átvezényeltek egy időre?

Aiura köhint egyet.

– Igen, akár így is mondhatjuk.

– Egyéni feladat?

Önmagában nem szokatlan, de nem is a legjobb dolog. Az, ha egy Küldött csapatban dolgozom, olyan magabiztosságot ad, amit nem kaphatok meg hétköznapi emberekből álló társaktól.

– Igen – bólint Aiura. – Egészen pontosan maga lesz az egyetlen Küldött. Viszont egyéb erőforrások nagy mennyiségben a rendelkezésére állnak majd.

– Nem hangzik rosszul – jegyzem meg.

– Reméljük.

– Tehát mit akarnak tőlem?

Újabb köhintés.

– Mindent a maga idejében. Megkérdezhetem újra, hogy jól érzi magát ebben a burokban?

– Megteszi. – Ekkor esik le. Nagyon simán, gyorsan reagál az öntudatlan a benyomásokra is, még annak is feltűnik, aki amúgy harcokban edződött. Gyönyörű test, legalábbis belülről. – Ez valami új a Nakamurától?

– Nem. – Mintha a tekintete fel majd balra ugrana. Végül is biztonsági ügynök, lehet, hogy van retinakijelzője. – Harkany NeuroRendszerek, a Khumalo-Cape világontúli licensze alapján gyártva.

A Küldöttek nem lepődnek meg. Ha mégis, nem mutatják ki.

– Khumalo? Soha nem hallottam róla.

– Nem, valóban nem hallott róla – ért egyet velem a nő.

– Elnézést, hogyan?

– Legyen elég annyi, hogy magát a megszerezhető legjobb biotech felszereléssel láttuk el. Nem hiszem, hogy a maga hátterével nekem kellene ecsetelnem, hogy mi mindenre képes ez a burok. Ha mégis részletekre lenne kíváncsi, látóterének bal részén eléri a kézikönyvet. – Egy lány mosoly tűnik fel a szája szélén, talán a fáradtság jele. – A Harkany nem tudta még átállítani Küldött használatra, nem volt időnk testre szabni a rendszerét.

– Valamiféle krízis tette ilyen sürgőssé?

– Eltalálta, Kovacs-szan. Igen, akár úgy is jellemezhetnénk a helyzetet, hogy krízis. Szeretnénk, ha azonnal munkába tudna állni.

– Nos, ezért fizetnek.

– Pontosan. – Vajon már most elárulja, hogy ki is fog fizetni pontosan? Lehet, hogy nem. – Ahogy azt már minden bizonnyal kitalálta, ez egy fedett akció lesz. Nem olyan, mint amilyen a Sharya volt. Bár annak az ügynek a végére szerzett némi jártasságot abban, hogyan kell bánni a terroristákkal, ha nem tévedek.

– Ja. – Miután szétzúztuk a bolygóközi flottájukat, tönkrevágtuk a hírközlésüket és a gazdaságukat, úgy általában mindent, ami az ellenálláshoz kell, még mindig akadt pár keményfű, aki nem bírta felfogni a Protektorátus üzenetét. Így egyenként kellett őket levadászni. Beszivárgás, barátkozás, belső bomlasztás, árulás... Néhány gyilkosság félreeső sikátorokban. – Szereztem egy kis gyakorlatot.

– Helyes. Ez a munka sem fog nagyon különbözni ettől.

– Problémáik akadtak néhány terroristával? Megint hallattak magukról a quellisták?

Legyint, mutatva, hogy még a közelében sem járok az igazságnak. Kiderült, hogy senki sem veszi már komolyan a quellizmust már pár száz éve. Az a néhány igazi quellista, aki megmaradt, a forradalmi eszméket már rég a jobban jövedelmező bűnözésre cserélte. Ugyanakkora kockázat, de magasabb bevétel... Sem erre a nőre, sem a mögötte álló oligarchákra nem jelentenek

veszélyt. Ez volt az első jele annak, hogy a dolgok nem teljesen olyanok, mint amilyenek látszanak.

– Sokkal inkább embervadászatra fog emlékeztetni a munkája, Kovacs-szan. Egyénekké van gond, nem politikai csoporttal.

– És maguk egy Küldöttet hívnak segítségül. – Hiába a kiképzés, itt már muszáj felemelnem a szemöldökömet. Lehet, hogy a hangomat is sikerült egy kicsit. – Nagyon figyelemreméltó egyén lehet.

– Igen, az – bólintott. – Egy ex-Küldött, egész pontosan. Kovacs-szan, mielőtt továbbmennék, úgy vélem, valamit tisztáznunk kell, méghozzá...

– Ezt a valamit a parancsnokkal kell tisztázniuk – szakítottam félbe. – Nekem ugyanis úgy tűnik, csak a Küldöttek idejét pazarolják. Soha nem vállalunk ilyenfajta munkát.

A nő nem zavartatja magát.

– ...méghozzá olyat, ami lehet, hogy kissé sokkolni fogja magát. Ön, gondolom, azt hiszi, hogy nem sokkal a Sharya incidens vége után burkolták újra. Lehet, hogy arra gondol, csak pár nap telt el azóta, hogy tűnyalábon keresztül átküldték.

Vállat vonok a Küldöttek nyugalmával.

– Napok vagy hónapok, nekem aztán nem különösebben szá...

– Két évszázad.

– Micsoda?

– Ahogy mondtam. Kicsit kevesebb, mint kétszáz évig volt a tárlóban. Vagyis...

A Küldöttek nyugalma egyből kiszáll az ablakon.

– Mi a jó franc történt a...

– Kérem, Kovacs-szan! Hallgasson végig!

Halk, de határozott parancs. A kiképzés lassan lenyugtat, újra tudok figyelni.

– Később minden kérdésére választ kap. Most legyen elég annyi, hogy ön már nem tagja a Küldöttek Alakulatának. Legjobb, ha úgy gondol magára, mint akit a Harlan család személyesen fogadott fel.

Évszázadok szálltak el mellettem és én kiestem belőlük. Kiburkoltak az időből. Egy élet választ el azoktól, akiket és amiket ismertem. Mintha valami rohadt bűnöző lennék. Lehet, hogy a Küldött kiképzés segít valamit abban, hogy ezzel megbirkózzak, de mégis...

– Hogyan tudták...

– A személyes adatállománya a család birtokába került már egy ideje. De mint mondtam, később minden kérdésére választ kap. Nem kellene sokat foglalkoznia most ezzel. A szerződés, amit kínálunk önnek, jövedelmező és méltányos. Amit viszont fontos, hogy megértsen, az az, hogy a Küldött képességei nagymértékben próbára lesznek téve. Harlan Világa már nem olyan, amilyennek ismerte.

– Megbirkózom vele – felelem türelmetlenül. – Ez a dolgom.

– Jó – nyugtázza. – Most pedig nyilván tudni akarja, hogy...

– Igen. – Elfojtom magamban a sokkot, mint valami vérző sebet az ajkamon. Foglalkozunk azzal, ami a dolgunk lesz, a többi meg dobjuk félre. Foglalkozunk azzal, ami nyilvánvaló, ami a legfeltűnőbb ebben az egészben. – Tehát akkor ki a franc az az ex-Küldött, akit annyira szeretnének, hogy elkapják?

Valahogy így történt.

De az is lehet, hogy nem. Tele vagyok gyanakvással és töredékes emlékekkel. Próbálom kitalálni, hogy is volt, használni Küldött érzéseimet a fehér foltok kitöltéséhez. De lehet, hogy így is tévedek.

Nem tudom.

Ott se voltam.

És soha nem láttam az arcát, amikor megmondták neki, hogy hol vagyok. Megmondták neki, hogy én vagyok az – és mivel jár mindez a számára.

Copyright © Agave Könyvek, 2009

ELSŐ RÉSZ

EZ VAGY

„Tedd személyessé a dolgot...”

Quellerist Falconer
Dolgok, amelyeket mostanra már meg kellett volna tanulnom, 2. kötet

Egy

Talált!

Rohadtul fáj a seb, de kaptam már rosszabbat is. A lövedék a bordáim közé fűrődött, legyengülve az ajtótól, amin át kellett rágnia magát, hogy belém marhasson. Papok a betört ajtó másik oldalán, arra várva, hogy szétlőjék a beleimet. Rohadt amatőr egy este. Valószínűleg őket is legalább annyira elkapta az ajtólapról visszacsapódó lövés, mint engem. Az ajtó mögött viszont én görnyedtem össze fájdalmasan. Ami a lövésből keresztüljött, az véres sebet szántott a bordáim között, nem túl mélyet, de megperzselte a kabátomat is rendesen. Jeges érzés kúszott végig az oldalamon, orromat saját égett bőröm nyers szaga facsarta. Ahol a lövedék a bordáim közé mart, fájdalom pezseg, szinte érzem az ízét.

Tizenhét perccel később – az időt a szemembe ültetett chip mutatta a bal felső látóteremben – ugyanez a bizsergés még mindig velem volt, ahogy végigsiettem a kivilágított utcán és próbáltam megfedkezni a sebemről. Kabátom alatt csendben véreztem, de nem nagyon: a szintetikus burkoknak megvannak a maguk előnyei.

– Nem kell egy kis móka, haver?

– Kösz, már megvolt – feleltem a fickónak, majd elléptem a bejárattól. Hullámmintás tetoválású szemhéjai felvillantak, ahogy pislogott párat, tekintetében benne volt, mit gondol: „A te bajod...” – majd eltűnt az ajtó mögötti fényben. Átvágtam az utcán majd befordultam a sarkon, elmentem két prosti mellett, az egyik nőnek tűnt, a másiktól nem tudtam megállapítani, micsoda. A nő szájából hosszú, villás nyelv bukkant elő egy pillanatra, talán a sebem szagát érezte az éjszakai levegőben. Alaposan megnézett magának, majd odébb libbent. A másik oldalon a meghatározatlan nemű is végigmért, tekintetében mintha gúny villant volna, de nem mondott semmit. Úgy tűnik, egyikük érdeklődését sem keltettem fel. Az esőtől csillogó utcán nem járt más, egyedül ők láthattak hosszabb ideig a fickón kívül. Kicsit rendbe szedtem már magam azóta, hogy kiléptem a citadellából, de valami miatt mégis megérezték rajtam, hogy nem jelentek számukra üzletet.

Hallottam, hogy a hátam mögött rólam beszélnek stripjapánul. Megütötte a fületem az „eltört” szó.

Megengedhették maguknak, hogy finnyások legyenek. A Mecsek Kezdeményezés miatt virágzott az üzlet. Tekitomura tele volt ezen a télen a deCom embereivel és a hulladékufárokkal, akiket úgy vonzottak ide az előbbieket, mint a halászok hálóját vonzza a madarakat. *Tegyük biztonságossá Új Hokot az új évszázadra*, futottak odafent a reklámok. Új Hokkaidó légvonalban alig ezer kilométer az új légpárnás kikötőtől, a légpárnások pedig éjjelnappal jártak. A légi szállításon kívül ez volt a leggyorsabb módja az Andrassy tengeren való átkelésnek, Harlan Világán pedig, aki csak tehetett, elkerülte azt, hogy a levegőbe kelljen emelkednie. Tekitomurából minden komolyabb szállítmány légpárnáson érkezett Új Hokra és azon is tért vissza.

A város szédítő iramban fejlődött. A Mecsek pumpálta bele a pénzt, a város pedig sugárzó optimizmussal és zajos lelkesedéssel fogadta. Végigbotorkáltam a mulatózó helyiek szemetével borított főutcán, zsebemben összekocantak a nemrég kimetszett tudatokok.

Valami verekedés ment éppen a Pencseva és a Muko Prospect kereszteződésében. A Muko csőházainak felturbózott idegrendszerű lakói összefutottak a dokkok esti műszakjából a

raktárnegyeden keresztül hazatérő munkásokkal, ennél több nem is kellett ahhoz, hogy elszabaduljanak az indulatok. Most is vagy egy tucat alak rohagált ide-oda az utcán, néha megütve, megvágva valakit a többiek közül, a tömeg meg körülöttük állt és üvöltözve bízatta őket. Egy magatehetetlen test már ott feküdt az úton, társa próbálta elhúzni onnan, vércsíkot hagyva hátra, ahogy rángatta a végtagjainál fogva. Kék szikrák pattogtak a túltöltött energiabokszerekből, máshol egy-egy pengén csillant meg a fény. De úgy tűnt, mindenki nagyon jól érzi magát és ráadásul rendőrségnek sem volt semmi nyoma.

Ja, gondolta a gúnyosabbik énem. Talán túlságosan leköti őket a fenti negyed...

Kikerültem a balhét, amennyire csak tudtam, védve sérült oldalamat. A kabát alatt megérintettem az utolsó megmaradt hallucinogén gránátot, majd megragadtam a még nedves Tebbit és markolatát.

Soha ne keveredj harcba, ha tudsz helyette gyorsan ölni és még gyorsabban lelépni!

Virginia Vidaura – Küldött kiképző, később némi karriert befutott bűnöző és politikai aktivista. Példaképemnek tekintetem, bár már évtizedek óta nem láttam. Tucatnyi különböző világon fürta be magát a gondolataim közé hivatlanul és több mint tucatszor köszönhettem ennek az életemet. Ezúttal nem volt szükségem sem rá, sem a késemre. Nem néztem senki szemébe, ahogy elmentem a verekedők mellett, a sarkon ráfordultam a Pencseva utcára és eltűntem az utcára nyíló sikátorokat övező sötétségben. A szemembe ültetett időchip tudatta velem, hogy késésben vagyok.

Kapcsolj rá, Kovacs! A millsporti kapcsolatomban szerint Plex általában nem túl megbízható és nem fizettem neki annyit, hogy sokáig várjon rám.

Ötszáz méter végig az utcán, majd balra a Béalagyapot Kohei szűk kanyarulataiban. A rész a nevét évszázadokkal ezelőtt kapta az itt élő és dolgozó családról, akiknek raktárépületei a kiszámíthatatlanul tekergő sikátorokat szegélyezték. A Felkelés és Új Hokkaidó, mint felvevőpiac elvesztése miatt a kereskedelem összeomlott és a Koheihez hasonló családok gyorsan tönkrementek. A mocskos felső ablakok most szomorúan bámultak egymásra, szárnyaik bizonytalanul lengedeztek, döntésképtelenül, hogy csukva vagy nyitva legyenek-e.

Persze volt szó arról, hogy felújítják ezeket a régi épületeket, deCom laboratóriumok, kiképzőközpontok vagy újra raktárak lesznek belőlük. De ez általában csak szóbeszédnek bizonyult. A rakpartok dolgozóit fűtötte a lelkesedés, ahogy a légpárnások nyugat felé terjeszkedő rámpáira néztek, de azért ez nem terjed túlságosan messzire. Távolság a dokkuktól, messze keletre a Mecsek pénze már nem muzsikált olyan hangosan.

Ennek is vannak előnyei.

A Béalagyapot Kohei 926-os számú ház egyik felső ablakából gyenge fény szűrődött ki, az ablakokban árnyékok mozogtak, amitől a kikötői éjszakában az épület egy furcsa, félszemű örültnek tűnt. A falhoz lapultam és aktiváltam a szintetikus burok lehallgató rendszerét, ami nem ért túl sokat. A hangok töredékesen szűrődtek csak ki az utcára, rendszertelenül, akár csak a lábamnál hajlongó árnyékok.

– ...mondom, hogy nem fogok itt várni ezért.

Millsporti akcentus, elnyújtott orrhangan beszélve Harlan Világának amangolját, feszülten hadarva. Plex halk suttogása szolid ellenpontot képezett. Úgy tűnt, mintha kérdezne valamit.

– Honnan a fészkes fenéből tudjam? Azt hiszel, amit akarsz!

Hallottam, hogy Plex beszélgetőtársa járkal a szobában, és valamiket pakolgat. Hangja elveszett a kikötő felől érkező zajban. Csak néhány szót tudtam kivenni: „kaikyo”, „számít”, majd elfojtott nevetés. Majd végre megint közelebb jött az ablakhoz:

– ...az számít, hogy a család mit hisz, és azt fogják hinni, amit a technológia mond nekik. A technológia nyomot hagy, barátom! – Éles köhögés majd inhalálás hangja. – Ez a fickó kurvára késik!

Összeráncoltam a homlokom. A *kaikyo* rengeteg dolgot jelenthetett, attól függően, hány éves is vagy. Földrajzi jelentése tengerszoros vagy csatorna, legalábbis ebben a jelentésében használták a korai letelepülők, na meg most is a hipermagasan képzett, kandzsikat firkálgató beképzelt Első Családok tagjai. Ez a fickó nem tűnt az Első Családok tagjának, de persze azt sem lehetett kizárni, hogy esetleg *ott volt* az első telepések idején, amikor Konrad Harlan és barátai személyes birtokukká tették a Glimmer VI világát. Még mindig akadt egy csomó személyiség a tárlókban azokból az időkből, arra várva, hogy újraburkolják őket végre. Végül is nem kellett csak vagy féltucatszor újraburkoltatni magad ahhoz, hogy végigélhesd Harlan Világának emberi történelmét. Földi standard szerint még mindig csak alig négyszáz éve annak, hogy a kolónia első hajói leszálltak.

Küldött megérzésem azt súgta, rossz nyomon járok. Találkoztam már férfiakkal és nőekkel, akik évszázadok óta éltek, de ők nem úgy beszéltek, mint ez a fickó. A tekitomurai éjszakába kiszivárgó szavakból nem a hosszú élet bölcsessége sugárzott.

Az utca stripjapán nyelvébe bekerülve pár száz évvel később a *kaikyo* már olyan személyt jelentett, akinél el lehet passzolni a lopott dolgokat. Orgazda. A Millsport szigetvilágán még mindig ebben az értelemben használják, máshol már inkább egyfajta gazdasági tanácsadóra gondolnak, ha kimondják.

Ja, még délebbre pedig megszállott szentekre vagy szennyvízcsatornára. Elég ebből a nyomozós hülyeségből. Hallottad, mint mondott a fickó – késésben vagy.

Felkapaszkodtam az ablakhoz, megpróbálva közben kizárni a tudatomból a sebemből feltörő fájdalmat, legalábbis annyira, amennyire a szintetikus burok képes volt erre. Az ablakszárny nagy zajjal kivágódott, fény ömlött ki az utcára és rám.

– 'estét!

– Jézusom! – A millsporti akcentus gazdája hátraugrott ijedtében. Alig pár lépésre volt az ablakszárnytól, amikor feltéptem.

– Tak!

– Helló, Plex! – Az ismeretlen fickót méregettem. – Ki ez a tag?

Bár akkor már tudtam. Sápád, jól szabott külső egyenesen valahonnan Micky Nozawa és Ryu Bartók környékéről. Gondosan megtervezett arányokkal rendelkező harcosburok: masszív mellkas és vállak, hosszú végtagok. Felzselézett haj, pont, ahogy a biotech cégek kifutóin divatos mostanában, direkt olyanra formázva, mintha most húzták ki volna egy klónozó tartályból. Ruhája tele zsebekkel és ráncokkal, azt sugallva, hogy fegyverek rejtőznek alatta, viselője pedig úgy állt, mintha bármelyik pillanatban kész lenne használni őket. Az egész inkább csak ugatás, mint valódi bátorság a harapáshoz. Tenyerében még mindig egy szétszedett mikrocsövet szorongatott, szeme tágra nyílt. Homlokát – a hagyományoknak megfelelően – kacskaringós tetoválás fedte.

Kezdő millsporti jakuza. Utcái harcos.

– Ne beszélj így rólam! – sziszegte felém. – Te vagy itt az idegen, Kovacs. Te vagy a betolakodó!

Csak a szemem sarkából figyeltem, inkább Plex felé fordultam, aki a munkapadok mellett állt, egy háló csomóját piszkálgatta és mosolyt próbált az arcára erőltetni, kevés sikerrel.

– Nézd, Tak...

– Ez bizalmas jellegű ügy, Plex, szigorúan bizalmas. Nem emlékszem arra, hogy megkértelek volna, add ki másnak a munkát!

A jakuza közelebb húzódott, látszott rajta, hogy már nehezen bírja visszafogni magát. Plex kezdett pánikba esni.

– Várj, én... – Nagy nehezen elengedte a hálót. – Tak, ő egy másik ügy miatt van itt.

– Méghozzá az én időmben – tettem hozzá.

– Figyelj ide, Kovacs, te kurvára...

– Nem! – Visszanéztem a jakuzára, remélve, hogy sikerül felfognia, kivel is áll szemben. – Tudod, hogy ki vagyok, és ezért félreállsz. Azért vagyok itt, hogy Plexszel beszéljek, nem pedig veled. Úgyhogy leléphetsz!

Nem tudom, mi állította le végül. A Küldöttek hírneve, a citadellából beérkező legfrissebb hírek – *mert már mindenki tud róla, amekkora mocskot hagytál magad után* – vagy talán nem volt annyira forrófejű, mint amit olcsó punk kinézete sugallt? Egy pillanatig az ajtóban állt saját dühével birkózva, majd végigmérte jobb kezén a körmeit és rám vigyorgott, bár vicsorgásnak is beillett volna.

– Oké. Rajta, intézd el, amit akarsz Plexszel. Én majd odakint leszek. Ne kelljen sokáig várnom!

Még egy lépést is tett kifelé. Plexre néztem.

– Ez meg mi a francról beszél?

Plex idegességében grimaszokat vágott.

– Hát... kissé át kellett alakítani a menetrendet, Tak. Nem tudtuk...

– Nem-nem! – Ahogy körbenéztem a szobában, a padlót borító porban jól láttam, hogy valaki itt nemrég egy gravoemelőt használt. – Nem-nem, te azt mondtad nekem, megegyeztünk, hogy...

– Tu... tudom Tak, de...

– *Kifizettelek!*

– Visszaadom a pén...

– Nem kell a rohadt pénz, Plex! – Egyenesen a szemébe néztem és legyűrtem magamban az érzést, hogy feltépjem a torkát. Plex nélkül nincs feltöltés. Feltöltés nélkül pedig... – *A testemet akarom visszakapni!*

– Persze, persze, nyugodj le! Vissza fogod kapni. Csak most éppen...

– Csak most éppen mi használjuk a cuccost, Kovacs. – A jakuza újra felbukkant a látóteremben, még mindig vicsorgott. – Ugyanis, ami azt illeti, előbb volt a mienk. Erről Plex nem világosított fel, ugye?

Elkaptam, ahogy egymásra néztek. Úgy tűnt, Plex eléggé zavarban van.

Sajnálni fogod a fickót. Isa, a millisport kontaktom, rövidre nyírt, lila hajjal és brutálisan nagy, régi adatcsatlakozókkal a fejében, ahogy kemény tizenöt évesen a megviselt kijelző előtt dolgozott az üzleten és kialkudta az árat. *Nézd csak a történelmet, haver. Elég szépen kicseszett Plexszel.*

Igaz, nem volt túlságosan kegyes hozzá. Három évszázaddal ezelőtt született, akkor Koheinek hívták, a család kis hülyéje, aki az intelligenciáját csak arra használta, hogy asztrofizikát és

archeológiát tanuljon, mert az volt egy úri gyerekhez méltó. Amikor aztán a Felkelés betett a családnak, nem hagyott nekik mást, csak tíz utcányi üresen álló raktár kulcsát a kezükben, némi megkopott arisztokrata bájjal fűszerezve. Mindez alaposan odarakott Plexnek, megtörte, ahogy azt alig három napi ismeretség után részletesen, önmagát becsmérelve elmesélte nekem. Látszott rajta, hogy szüksége van valakire, akinek kiöntheti a szívét, és a Küldöttek jól tudnak hallgatni. Figyelsz, feloldódsz, és magadba szívsz minden információt. Később az így megtudott és felidézett részletek akár az életed is megmenthetik.

Az egyetlen, újraburkolás lehetősége nélküli élettől rettegve Plex elszegényedett ősei megtanultak dolgozni és eltartani magukat, bár a legtöbbjüknek ez nem ment túl fényesen. Az adósság elborította őket és megjelentek a keselyük is. Mire Plex megszületett, családja már annyira mélyre merült a jakuzák hálójában, hogy a kisebb volumenű bűncselekmények az élet mindennapos részének számítottak. Olyan agresszív alakok közt nőtt fel, mint ez is itt. Talán ezt a „megadom-magam-csak-ne-bánts” mosolyt már az apja térdén ülve megtanulta.

Semmitől sem félt jobban, mint attól, hogy felbosszantsa a pártfogóit.

Én pont így voltam azzal a lehetőséggel, hogy ugyanabban a burokból térjek vissza a légpárnáson Millsportba, mint amiben érkeztem.

– Plex, a *Saffron Királynőjére* foglaltam jegyet. Négy óra múlva indul. Visszafizeted a jegyem árát is?

– Megoldjuk, Tak. – Hangja könyörgően csengett. – Holnap este is megy egy járat. Megvan a cucc, úgy értem, Yukio emberei...

– Mondd csak meg neki a nevemet, barom! – csattant fel a jakuza.

– Ők fel tudnak juttatni arra az esti járatra, senki nem fogja megtudni. – Esdeklően nézett Yukióra. – Ugye? El fogjátok intézni, ugye?

Én is ránéztem.

– Látod már, milyen szépen bezavarsz a visszautazásomba?

– Már rég elcseszted a visszautazásod, Kovacs! – A jakuzának remegett a feje az idegességtől. Gondolom, a mesterét próbálta utánozni, ez jött le neki abból, hogy viselkedik egy *sempai*. – Van fogalmad róla, mennyire keresnek téged odakint? A rendőrség egységei ellepték a várost utánad szimatolva és egy órán belül ott lesznek a kikötőben is, arra mérget vehetsz! Az egész bagázs kint van, nem is beszélve a szakállas viharharcos haverjaidról a citadellából. Te cseszted el, több vért nem bírál volna magad mögött hagyni?

– Egy kérdést tettem fel, nem kritikát kértem. Feljuttattok a következő járatra vagy sem?

– Ja, ja – legyintett. – Vedd úgy, hogy el van intézve. Viszont azzal te kurvára nem törődsz, Kovacs, hogy vannak, akik szeretnének komoly ügyeket intézni errefelé. Idejössz és felzavarod a zsernyákokat a hülye gyilkolászással, és most az összes barom itt rohángál beizgulva és zavarják azokat az embereket, akikre szükségünk lenne.

– Miért van rájuk szükségetek?

– Közöd hozzá? – A *sempai* modor egyből átadta helyét a hamisítatlan millsporti utcai akcentusnak. – Annyi a dolgod, hogy meghúzod magad öt-hat órára, és ezalatt nem nyírsz ki senkit.

– És azután?

– Azután majd hívunk.

Megráztam a fejem.

– Ennél valami jobbat kell kitalálnod – közöltem vele.

– Jobbat?! – emelte fel a hangját. – Mit gondolsz, ki a fenével beszélsz, Kovacs?

Felmértem a köztünk lévő távolságot, hogy mennyi idő kell ahhoz, hogy elkapjam. Fájni fog az oldalam, de megéri. Gondoltam, felhúszom még előtte egy kicsit:

– Kivel beszélek? Egy kis fing *champirával*, egy kis millisporti utcai punkkal, akinek valahogy sikerült elszabadulnia a *sempai* mesterétől, és kicsit kezd már fárasztani a dolog, Yukio. Add ide a telefonod, hogy beszélhessek valakivel, aki tényleg számít is valamit.

Yukio agya egyből elszállt. Szemei tágra nyíltak, keze görcsösen keresett valamit a kabátja alatt – kicsit későn.

Odaértem.

Ütés a torkába és a térdére, amennyire a sértetlen oldalamtól telt. Öklendezve esett össze. Megragadtam a karját, kicsavartam és Tebbit késemet a tenyeréhez szorítottam, hogy jól lássa.

– Bioware penge – közöltem vele. – Vérzések láz. Megváglak vele és három percen belül az összes vérséjted szétpukkad. *Tényleg ezt akarod?*

Próbált kiszabadulni, levegő után kapkodott. Még erősebben szorítottam hozzá a pengét, láttam a pánikot a szemeiben.

– Nem a legszebb halál, Yukio. Telefon!

A kabátja alá túrt majd előráncigált egy telefont, ami a padlóra esett és odébb csúszott. Elég közel hajoltam ahhoz, hogy lássam, nem fegyvert húz elő a szabad kezével. Lábammal visszalöktem a készüléket a szabad kezéhez. Megragadta, bezúzott torkán keresztül még mindig zilálva próbált lélegezni.

– Jó. Most meg hívj fél valakit, aki tud segíteni és add át nekem!

Nem sikerült elsőre tárcsáznia, de végül felém nyújtotta a telefont. Arckifejezése határozottan emlékeztetett arra a könyörgő fajtára, amit pár perccel ezelőtt Plexnél láthattam. Egy hosszú pillanatig a szemébe néztem, kihasználva a szintetikus burok egyik olcsó trükkjét, hogy képesek sokáig mozdulatlanok maradni. Majd elengedtem, átvettem tőle a telefont és hátraléptem. Távolabb gördült, még mindig a torkát szorongatta. Fülemből emeltem a készüléket.

– Ki az? – kérdezte egy férfihang japánul. Városinak tűnt.

– A nevem Kovacs. – Automatikusan átváltottam én is a nyelvre. – A maga Yukio nevű *champirájával* akadt egy kis konfliktusunk, és arra gondoltam, hogy maga talán szeretné megoldani.

Hideg csend.

– Azt hiszem, tényleg időt kellene szakítania arra, hogy megoldja – tettem hozzá kedvesen.

Furcsa sóhajtás a vonal másik végén.

– Kovacs-szan, ön hibát követ el.

– Tényleg?

– Nem lenne bölcs dolog belekevernie minket az ügyeibe.

– Nem csak én vagyok az, aki itt kever. Ami azt illeti, épp egy raktárban állok és egy üres sarkot nézek, ahol mintha az én cuccaim álltak volna valamikor. Biztos forrásból tudom, hogy maguk vitték el.

Még hosszabb csend. Ha jakuzák tárgyalnak, a hosszabb-rövidebb szünetek fontos szerepet töltenek be, ezalatt azt várják tőled, hogy arról gondolkodj, amit nem mondtak ki. De most nem volt kedvem ehhez. A sebem egyre jobban fáj.

– Azt mondták, hogy hat órán belül végeznek – szólaltam meg. – De azt akarom, hogy a szavát adja, hogy a végén visszakapom a cuccomat, még hozzá működőképesen és készen arra, hogy használjam. A szavát akarom.

– Hirayasu Yukio az a személy, aki...

– Yukio egy hülye *chimp*. Legyünk őszinték egymáshoz: Yukio egyetlen dolga itt az, hogy figyeljen arra, nem ölöm meg a közös szállítónkat. Egyébként nem végzi túl jól ezt a munkát. Már akkor is elég türelmetlen voltam, amikor ideértem, és ez azóta csak fokozódott. Nem érdekel Yukio. A szavát akarom!

– És ha nem kapja meg?

– Akkor pár irodája hamarosan úgy fog kinézni, mint a citadella ma éjjel. Erre viszont én adom a szavamat.

Hallgatás. Majd:

– Nem tárgyalunk terroristákkal.

– Jaj, kérem... Most szónokolni fog? Azt hittem, olyannal beszélek, akinek hatalma van. Lehet, hogy valami kárt kellene okoznom erre felé?

Mintha másmilyen hallgatás fogadta volna ezt az indítványt. Beszélgetőtársam talán valami másra gondolt.

– Hirayasu Yukio megsérült?

– Semmi említésre méltó. – Hidegen lenéztem a jakuzára. Már sikerült úrrá lennie a zihálásán és óvatosan próbált felülni. Tetoválásán kövér verejtékcseppek kúsztak végig. – De ez még változhat. Öntől függ.

– Rendben. – Alig pár másodperc kellett a válasz megérkeztéig, jakuza mértékkel ez szinte kapkodás. – A nevem Tanaseda. A szavamat adom, hogy az ön által kért felszerelés önnél lesz használatra kész állapotban, abban az időben, amit kér. Ezenfelül kártérítést is kap az önt ért kellemetlenségért.

– Köszönöm. Ez...

– Még nem fejeztem be. A szavamat adom arra is, hogy ha bármiféle baja esik bármelyik embernek, akkora vérdíjat tűzök ki magára, hogy a bolygón bárhova is megy, elkapják és kivégezzék. Nagyon kellemetlen fajtájú Valós Halálról beszélek. Érti, amit mondok?

– Igen. Ez korrektnek tűnik. De azt hiszem, jobb lenne, ha megmondaná a *chimpjének*, próbáljon meg viselkedni. Úgy érzem, mintha nem lenne teljesen tisztában vele, hogy meddig mehet el.

– Szeretnék beszélni vele.

Yukio Hirayasu eddigre már sikeresen felült, nehezen lélegezve görnyedt a padlón. Rásziszegtem és odadobtam neki a telefont. Esetlenül elkapta egy kézzel, a másikkal még mindig a torkát szorongatta.

– A *sempaid* akar veled beszélni.

Mérgesen nézett vissza, szemében könnycseppek csillantak. Dacosan a füléhez emelte a telefont. Elfojtott japán szótagok csattantak fel benne, mintha valaki repedt gázpalackokon dobolna. Yukio megdermedt, majd lehajtotta a fejét. Rövid válaszait elharapta. Mintha csupa „igen” lett volna... Az biztos, hogy a jakuzák úgy tudnak fegyelmezni, mint senki más.

Az egyoldalú beszélgetés véget ért és Yukio visszaadta a telefont. Kerülte a tekintetemet. Átvettem a készüléket.

– A probléma megoldva – hallottam Tanaseda hangját. – Kérem, próbáljon máshol lenni az éjszaka hátralevő részében. Mostantól számított hat óra múlva visszatérhet, a felszerelése és a kártérítése itt fog várni magára. Nem fogunk újra beszélni. Ennyi. Sajnálatos eset.

Nem tűnt úgy, mintha fel lenne háborodva.

– Tud egy jó reggelizőhelyet ajánlani? – kérdeztem.

Csend. Majd szolid statikus zöreje. Egy kicsit méregettem a készülék súlyát a tenyeremben, majd visszadobtam Yukiónak.

– Szóval – fordultam a jakuzától Plex felé, majd vissza. – Tud valamelyikötök egy jó reggelizőhelyet ajánlani?